

देव पिता कोण आहे?

देव. कोणतीही व्यक्ती किंवा वस्तू त्याच्यापेक्षा श्रेष्ठ नाही. संपूर्ण अधिकार केवळ त्यालाच आहे. तो सर्वश्रेष्ठ आहे.

मनुष्यनिर्मित संकल्पना आणि दगड, लाकूड आणि माती यांच्या बनवलेल्या प्रतिमा (मूर्ती) यांची आराधना करण्याची चूक केली असली तरी “देव” हा शब्द अधिकृतरीत्या केवळ ‘एकासाठी’ च आहे. केवळ एकच देव आहे. खरी आराधना केवळ त्याचीच होऊ शकते. काल्पनिक किंवा जिवंत अशा कोणत्याही तथाकथित वस्तूची किंवा व्यक्तीची केलेली भक्ती ही खोटी भक्ती होय.

देवाला द्यायच्या सन्मानाचे स्पष्टीकरण थोड्या शब्दांत करायचे असेल, तर १ तीमथ्य १:१७ पेक्षा चांगले व साधेसोपे स्पष्टीकरण मिळणार नाही : “जो सनातन, अविनाशी, अदृश्य राजा, असा एकच देव, त्याला सन्मान व गौरव युगानुयुग असो. आमेन.” प्राचीन इस्राएलमध्ये जे विधान नेहमी उच्चारले जाई, त्यात देवाविषयीचे सत्य सारांशरूपाने सांगितले आहे : “आपला देव परमेश्वर हा अनन्य परमेश्वर आहे; तू आपला देव परमेश्वर ह्याच्यावर पूर्ण मनाने, पूर्ण जिवाने व पूर्ण शक्तीने प्रीती कर”. (अनु. ६:४,५) परमेश्वर जो किंवा जसा आहे त्या पार्श्वभूमीवर येशूने जे सांगितले, ते प्रत्येक व्यक्तीच्या अंतःकरणात बिंबवले गेले पाहिजे : “प्रभु तुझा देव याला नमन कर व केवळ त्याचीच उपासना कर” (मत्तय.४:१०).

पवित्र शास्त्रात देवाचे वर्णन “तीन” स्वरूपात केले आहे. म्हणजे तो एकच आहे, तरी पण तीन किंवा त्रैक्य आहे - देवपिता, देवपुत्र आणि देव पवित्र आत्मा. देवत्वातील या तीन व्यक्ती एकसारख्या आहेत आणि त्या सार्वकालिक आहेत. प्रत्येकाचे विशिष्ट व्यक्तित्व आहे, त्यायोगे अलौकिक बुद्धिमत्ता, भावना आणि इच्छा व्यक्त होतात, पण सार (अर्क, तत्त्व) आणि हेतू यांमध्ये तिघेही एकच आहेत.

देवाविषयी तीन असूनही एकच अशी जी संकल्पना मांडली जाते, तिला त्रैकत्व म्हटले जाते (प्रे. कृ.१७:२९; रोम.१:२०; कलस्सै.२:९).^१ हे महान सत्य आपल्या

मानवी आकलनशक्तीपलीकडे आहे, पण आपल्या विश्वासापलीकडे नाही, कारण पवित्र शास्त्रात तसे स्पष्ट शिकवले आहे. आपण ते विश्वासाने स्वीकारतो - आपण त्याची कल्पना केली म्हणून नाही, किंवा ते खरे असावे असा युक्तिवाद आपण केला म्हणून नाही, तसेच आपल्या आजूबाजूच्या जगाचा अभ्यास करून आपण हे सत्य शिकलो नाही. देवाने प्रेरित केलेल्या शास्त्रलेखांमधून (पवित्र शास्त्र) हे सत्य आपल्याला सांगितले आहे म्हणून आपण ते स्वीकारतो व त्यावर विश्वास ठेवतो.

देवपिता, पुत्र व पवित्र आत्मा ही संकल्पना पवित्र शास्त्रात सरळपणे स्पष्ट केली नाही, तर ती सूचित केली आहे. जुन्या करारात त्र्येकत्व किंवा देवत्व सुचवण्यासाठी जे शब्द वापरले आहेत, त्यात प्रत्यक्ष देवाचे नावदेखील आहे. हिब्रू भाषेत हे नाव किंवा शब्द “एलोहिम” असा आहे. हा शब्द बहुवचनी आहे. देवाचा उल्लेख करण्यासाठी जुन्या करारात जे शब्द वापरले आहेत तेदेखील बहुवचनी आहेत. उदा. उत्पत्ती १:२६ मध्ये म्हटले आहे, “... आपल्या प्रतिरूपाचा व आपल्याशी सदृश असा मानव आपण करू ...”^२

देवत्वातील तीन व्यक्तींविषयी आपल्याला नवीन करारात वाचायला मिळते. येशूच्या बाप्तिस्म्याच्या वेळी पवित्र आत्मा त्याच्यावर कबुतराच्या स्वरूपात उतरला, देव पित्याने आकाशवाणी केली, ‘हा माझा पुत्र, मला परमप्रिय आहे...’ (मत्तय. ३:१७). “मी पवित्र आत्मा पाठवीन” असे अभिवचन आपल्या प्रभूने त्याच्या शिष्यांना दिले तेव्हा त्याने आत्म्याचा व स्वतःचा उल्लेख केला, “परंतु जो पित्यापासून निघतो, ज्याला मी पित्यापासून तुमच्याकडे पाठवीन तो कैवारी म्हणजे सत्याचा सत्याचा आत्मा येईल तेव्हा तो माझ्याविषयी साक्षा देईल” (योहान.१५:२६).

मानवाच्या उद्दाराच्या कार्यात देवत्वातील या तीनही व्यक्तींचा सहभाग असतो. पेत्राने लिहिले, “देवपित्याच्या पूर्वज्ञानानुसार, आत्म्याच्या द्वारे झालेल्या पवित्रतेत आज्ञांकित राहण्यासाठी व त्याजवर येशू ख्रिस्ताच्या रक्ताचे सिंचन होण्यासाठी ...” (१ पेत्र.१:२). देवाकडे प्रार्थना करण्याच्या आपल्या दृष्टिकोनात देखील हे त्र्येकत्व

^१तीन ग्रीक शब्द ज्याचा अनुवाद “देवत्व” होवू शकतो. पवित्र शास्त्रामध्ये केवळ या वाक्यात एक एक वेळेसच मिळतात (प्रेषीत १७:२९; रोम १:२०; कलैसे २:९). शब्द “स्वर्गीय कुटूंब” आणि “त्रेक” पवित्र शास्त्रात आढळत नाही; आणि या पाठामध्ये आम्ही त्याचा प्रयोग केवळ व्याख्येसाठीच केला आहे.

^२उत्पत्ती ३:२२; ११:७; यशया ६:८ मध्ये तीन वेगळे उदाहरणे आढळतात.

दिसते. कारण पौलाने म्हटले की, “... येशूच्याद्वारे आत्म्याच्या योगे आपणा उभयतांचा पित्याजवळ प्रवेश होतो” (इफिस.२:१८).

त्रैक्याच्या नावात बाप्तिस्मा द्यावा असे महान आज्ञेत सांगितले आहे, “तेव्हा तुम्ही जाऊन सर्व राष्ट्रांतील लोकांना शिष्य करा; त्यांना पित्याच्या, पुत्राच्या व पवित्र आत्म्याच्या नावाने बाप्तिस्मा द्या; जे काही मी तुम्हांला आज्ञापिले ते सर्व त्यांना पाळण्यास शिकवा; आणि पाहा, युगाच्या समाप्तीपर्यंत मी सर्व दिवस तुमच्याबरोबर आहे” (मत्तय.२८:१९,२०).

संपूर्ण पवित्र शास्त्रात देवपित्याचा उल्लेख “तो” या एकवचनी, पुल्लिंगी सर्वनामाने केला आहे. तो पिता, निर्माणकर्ता, यहोवा, सर्वसमर्थ आणि प्रभूदेव आहे. देवत्वातील तीन व्यक्तींमध्ये तो नेहमीच पहिला असतो. सुज्ञता, सामर्थ्य, प्रीती, दया आणि न्याय या बाबतींत पवित्र शास्त्र त्याला सर्वश्रेष्ठ असा दाखवते. त्याने विश्वाची योजना, रचना आणि निर्मिती केली म्हणून सर्व सत्ताअधिकारांवर तो सर्वोच्च अधिकारी आहे. जे त्याची भक्ती करतात व त्याच्या आज्ञा पाळतात त्यांचा तो पिता आहे. मनुष्यासह सर्व प्राणिमात्र त्याच्यामध्ये जगतात, वावरतात आणि अस्तित्वात आहे (प्रे. कृ.१७:२८).

सर्व लोक, सर्व राष्ट्रे, सर्व जातीजमाती यांनी एकच खरा देव म्हणून त्याची भक्ती केली पाहिजे. केवळ येशू ख्रिस्ताद्वारेच त्याच्याकडे जाता येते. देवदूत, संत किंवा इतर कोणत्याही जिवंत अथवा मृत लोकांद्वारे - मग ते कितीही सज्जन असले तरी - आपण त्याच्याकडे जाऊ शकत नाही. देव आणि मनुष्य यांच्यामध्ये देवाचा पुत्र येशू हा एकच खरा मध्यस्थ आहे (१ तीमथ्य.२:५). पित्याकडे जाण्यासाठी मानवाला येशू हाच एकमेव मार्ग आहे. येशूने म्हटले, “मार्ग, सत्य व जीवन मीच आहे, माझ्याद्वारे आल्यावाचून पित्याजवळ कोणी जात नाही” (योहान.१४:६).

प्रभू येशू ख्रिस्त ही देवत्वातील दुसरी व्यक्ती आहे. परमेश्वरपित्याने त्याच्याद्वारे पृथ्वी व मनुष्याची निर्मिती केली (कलससै.१:१६). मानवाशी असलेल्या संबंधामुळे येशूला “मानवाचा पुत्र” म्हटले जाते. देवाशी असलेल्या त्याच्या संबंधामुळे त्याला “देवाचा पुत्र” म्हटले जाते. देवत्वातील केवळ याच व्यक्तीने मानवी देह धारण करून पृथ्वीवर वसती केली. तो मानवजातीचा तारक आणि उद्धारकर्ता आहे. सर्व लोकांनी त्याची भक्ती करावी, त्याचा आदर करावा, त्याच्यावर प्रीती करावी. भक्ती आराधनेद्वारे सर्व पृथ्वी पित्याच्या सहभागितेत येऊ शकेल असे सर्व मार्ग त्याने मोकळे केले आहेत.

यामुळे देवाने त्याला अत्युच्च केले, आणि सर्व नावांपेक्षा जे श्रेष्ठ नाव ते

त्याला दिले; यात हेतू हा की, स्वर्गात, पृथ्वीवर व पृथ्वीखाली प्रत्येक गुडघा येशूच्या नावाने टेकला जावा, आणि देवपित्याच्या गौरवासाठी प्रत्येक जिभेने येशू ख्रिस्त हा प्रभू आहे असे कबूल करावे (फिलिप्पै.२:९-११).

पवित्र आत्मा हा देवत्वातील तिसरी व्यक्ती आहे. देवपिता आणि ख्रिस्त यांच्याप्रमाणेच त्याचे स्वभावगुण आणि प्रकृती आहे. त्यांच्याप्रमाणे त्याचाही उल्लेख वैयक्तिक सर्वनामाने केला आहे. त्याच्याविषयीचे उल्लेख नेहमीच पुल्लिंगी (“तो”) आहेत. पवित्र शास्त्रात देवत्वातील इतर दोन व्यक्तींच्या संबंधात त्याचा उल्लेख केला जातो, तेव्हा त्याला नेहमीच तिसरे स्थान दिले जाते. मार्गदर्शन करणारा व आदेश (सूचना) देणारा असे नवीन करार त्याच्याविषयी सांगतो. पवित्र शास्त्राद्वारे तो आमचा मदतनीस, सहायक आहे. जुना व नवीन करार लिहिणाऱ्या लेखकांना त्याने प्रेरणा दिली, म्हणून पवित्र शास्त्राला “आत्म्याची तरवार” (इफिस.६:१७) म्हटले जाते. आपले कार्य करण्यासाठी तो या शस्त्राचा उपयोग करतो. जे लोक देवाची मुले झाले आहेत, त्यांच्यामध्ये तो वसती करतो (१ करिंथ.६:१९,२०).

हे तिघे अनंत काळापासून अस्तित्वात आहेत, आणि त्यांचे मिळून देवत्व, त्रैकत्व होते. जरी आपल्याला त्यांच्याविषयी जास्त माहीत नाही, तरी त्यातील प्रत्येक जण अस्तित्वात आहे, आणि त्यांचे मिळून गौरवी त्रैकत्व निर्माण होते याची आपण खातरी बाळगावी. त्यांच्यात ऐक्य आहे आणि ते एक म्हणूनच अस्तित्वात आहेत. ते सार्वकालिक आहेत आणि इतर निर्मित गोष्टींपेक्षा वेगळे, भिन्न आहेत आणि इच्छा व हेतू यांबाबत ते एक आहेत.

देवत्वामध्ये तीन व्यक्ती आहेत या माहितीशिवाय देवपित्याविषयी आपल्याला अजून काय माहीत आहे? मूलतः, पवित्र शास्त्र त्याच्याविषयी एक महान सत्य शिकवते : *केवळ तोच खरा, जिवंत देव आहे, आणि प्रत्येक व्यक्तीने त्याची भक्ती, आराधना केली पाहिजे*. ठामपणे सांगितलेले हे सत्य लक्षात घेतल्याशिवाय कोणीही पवित्र शास्त्रातील कोणताही भाग - जुना करार किंवा नवीन करार - वाचू शकत नाही.

“देवपिता कोण आहे?” या प्रश्नाविषयी आपण अधिक विचार करू या.

आपला उत्पन्नकर्ता

देवाने प्रत्येक वस्तूची निर्मिती केली. त्याने सर्व काही बनविले आणि सर्व काही त्याचेच आहे. अशी कोणतीही वस्तू नाही की जी त्याने तयार केली नाही अथवा तयार करण्याची परवानगी दिली नाही आणि जे काही अस्तित्वात आहे ते सगळे काही

त्याचेच आहे.

पृथ्वी व मानवजात अपघाताने विकसित झाले नाहीत; देवाच्या गौरवी हातांनी ते बनवले गेले आहेत. म्हणून शास्त्रीय दृष्टीने पृथ्वीचे वय ठरवण्याची चिंता आपण करू नये. जगाचा प्रारंभ अद्भुत, चमत्कारपूर्ण आहे, म्हणून ते आहे त्यापेक्षा जुने वाटते. देवाने काही मर्यादेपर्यंत विकसित पृथ्वी निर्माण केली. त्याने मनुष्याला मूर्ख बनवण्याचा प्रयत्न केला नाही, माणसाच्या अस्तित्वासाठी त्याने पूर्णपणे विकसित पृथ्वी तयार करणे आवश्यक होते.

आदाम आणि हव्वा या पहिल्या दांपत्याला त्याने बालके म्हणून नाही, तर प्रौढ व्यक्ती बनवले. त्याने त्यांना निर्माण केले त्या वेळी तुम्ही आणि मी उपस्थित असतो, तर ही दोघे वीस वर्षांची आहेत असे आपल्याला वाटले असते. पण त्यांना नुकतेच जीवन देण्यात आले होते. परंतु निर्मितीच्या चमत्कारायोगे देवाने पृथ्वी बनवली, पूर्णपणे वाढलेल्या वनस्पती, पाणी, हवा आणि जीवनदायी धूळ यांसह त्याने ती बनवली.

देवाने सर्व गोष्टी निर्माण केल्या, या सत्यासोबत देवाविषयीची इतर काही सत्ये आपण समजून घेणे आवश्यक आहे. ती कोणती?

सर्व सत्यांच्या पाठीमागे तोच आहे.

जे काही अस्तित्वात आहे त्यांचे दोन गटांत वर्गीकरण करता येईल : एक जे परमेश्वर आहे, आणि दुसरा जे परमेश्वर नाही. देव ही सर्वांत पहिली आणि आधारभूत वास्तविकता आहे. बाकीचे सर्व काही त्याच्या द्वारे निर्माण केले गेले, किंवा त्याच्या अधिकाराने जे निर्माण करण्याची अनुमती देण्यात आली म्हणून ते देव नाहीत.

तो सार्वकालिक आहे.

पर्वत उत्पन्न झाले त्यापूर्वी, तू पृथ्वी व जग निर्माण केली त्यापूर्वी तू युगानयुग देव आहेस (स्तोत्र.१०:२).

परंतु तू तसाच राहतोस, तुझ्या वर्षांना अंत नाही (स्तोत्र.१०२:२७).

देवाला प्रारंभ नाही आणि शेवटही असणार नाही. तो काळापूर्वी होता, सार्वकालिकतेमध्ये त्याने वेळ निर्माण केली. तो अनादिकाळापासून अस्तित्वात आहे, त्याला भूतकाळ, वर्तमानकाळ आणि भविष्यकाळ हे क्षणासारखे आहेत. तो आता सार्वकालिकतेत राहतो. वर्तमानकाळ तो जितक्या स्पष्टपणे पाहतो तितक्याच स्पष्टपणे भूतकाळ आणि भविष्यकाळदेखील पाहतो. तो सर्वकाळापासून आहे आणि सर्वकाळ

असेल.

तो सर्व समर्थ आहे.

हे प्रभु परमेश्वरा! पाहा तू आपल्या महासामर्थ्याने व आपल्या उभारलेल्या बाहूने आकाश व पृथ्वी उत्पन्न केली, तुला अवघड असे काही नाही (यिर्मया ३२:१७).

पाहा मी परमेश्वर सर्व मानवजातीचा देव आहे, मला अवघड असे काही आहे काय? (यिर्मया ३२:२७).

तो आपल्या स्वभावानुसार काहीही करू शकतो, अर्थात तो पापाचे समर्थन करू शकत नाही, आणि वाईटाने भ्रमित होऊ शकत नाही, कारण तो नीतिमान आहे (हब १:१३). त्याच्या विश्वसनीयतेमुळे तो त्याचे स्वतःचे स्वभावगुण नाकारू शकत नाही (२ तीमथ्य २:१३), कारण तो खोटे बोलू शकत नाही (तीत १:२). परंतु त्याच्या स्वभावगुणांना अनुसरून तो काहीही करू शकतो. त्याच्यासाठी काहीही कठीण नाही.

तो सर्वज्ञानी आहे.

परमेश्वर म्हणतो, मी जवळचा मात्र देव आहे आणि दूरचा देव नव्हे काय? परमेश्वर म्हणतो, माझ्या दृष्टीस पडणार नाही अशा गुप्त स्थळी कोणास जाता येईल काय? मी आकाश व पृथ्वी व्यापून राहत नाही काय? असे परमेश्वर म्हणतो (यिर्मया २३:२४).

परमेश्वराचे नेत्र सर्वत्र आहेत, ते बरेवाईट पाहत असतात (नीति १५:३).

त्याला सर्व काही एकदम स्पष्ट, व पूर्णपणे ज्ञात असते. त्याला काहीही शिकवण्याची गरज नाही. तसेच त्याला कोणत्याही सल्लागाराची, शिक्षकाची किंवा माहितीची गरज भासत नाही. त्याला सर्व काही माहित आहे.

तो सर्वव्यापी आहे.

मी तुझ्या आत्म्यापासून कोठे निघून जाऊ? मी तुझ्या समक्षतेपासून कोठे पळून जाऊ? मी वर आकाशात चढलो तरी तेथे तू आहेस; अधोलोकी मी आपले अंशरुण केले तरी पाहा, तेथे तू आहेस. मी पहाटेचे पंख धारण करून समुद्राच्या अगदी पलीकडल्या तीरावर जाऊन राहिलो, तरी तेथेही तुझा हात मला चालवील; तुझा उजवा हात मला धरून ठेवील. “अंधकार मला लपवो, माझ्या भोवतालच्या प्रकाशाचा काळोख होवो,” असे जरी मी म्हणालो, तरी अंधःकार देखील तुझ्यापासून काही एक लपवत नाही; रात्र

दिवसाप्रमाणे प्रकाशते, काळोख आणि उजेड हे तुला सारखेच आहेत (स्तोत्र.१३९:७-१२).

...तो आपल्यापैकी कोणापासूनही दूर नाही; कारण आपण त्याच्या ठायी जगतो, वागवतो व आहोत... (प्रे.कृ.१७:२७,२८).

आपण कोठेही गेलो, तरी तेथे परमेश्वर आहे. आपण त्याच्यापासून लपू शकत नाही किंवा त्याच्या पाहत राहणाऱ्या डोळ्यापासून काही लपवू शकत नाही. अंधकार किंवा दुरावा आपल्याला त्याच्या सहभागितेपासून दूर करू शकत नाहीत.

केवळ तोच सत्य व जिवंत परमेश्वर आहे.

तो जिवंत आहे (मत्तय.१६:१६), व तो सत्य आहे (१ थेस्सल १:९). जसा मुलगा त्याच्या वडिलांसारखा दिसू शकतो, तसे मानव काही गोष्टींमध्ये आपल्या निर्माणकर्त्या देवासारखे असतात. मनुष्यासारखाच परमेश्वर पाहतो, ऐकतो, बोलतो तसेच अनुभव करतो, इच्छा करतो आणि कार्य करतो. अर्थात आपण देवाला पाहू शकत नाही; एकाच वेळी सर्वत्र उपस्थित असणारा तो आत्मा आहे (योहान.४:२४).

म्हा देवपिता कोण आहे? तो सार्वज्वालिक, सर्व गोष्टींचा निर्माणकर्ता, स्वभावगुणांनी त्रैक, सर्वज्ञ, सर्वसमर्थ आणि सर्वत्र उपस्थित आहे.

सर्वकाही परमेश्वराने निर्माण केले असल्यामुळे सर्व काही त्याचे आहे, आणि उत्पन्न केले, म्हणून सर्व काही त्याचे आहे आणि आमच्याकडून भक्ती करवून घ्यायला तो पात्र आहे. सर्व भौतिक गोष्टी त्याच्या आहेत, पृथ्वीवरील सर्व उत्पत्ती त्याचीच आहे, आणि पृथ्वीवरील सर्व लोकही त्याचे आहेत. आपण त्याची भक्ती आणि सेवा करणे योग्य आहे. आपण जर दुसऱ्या कोणत्या देवाची भक्ती करून त्याला सन्मान दिला, तर आपण लबाडीची भक्ती व सेवा करत आहोत.

आमचा पुरविणारा

देवाने फक्त सृष्टीची निर्मिती केली नाही, तर तो रोज तिची काळजीही घेतो. तो तिला तुटण्यापासून, नष्ट होण्यापासून आणि ज्या कामासाठी त्याने तिची रचना केली आहे तिला असफल होण्यापासून वाचवतो (कलसै.१:१६-१७).

ही बाब तर्क व प्रकटीकरणावरून सिद्ध झाली आहे. तर्कसंगत विचारसरणी आपल्याला हे सांगते की, देवाने ही पृथ्वी निर्माण केली आणि तो तिची देखभाल करत आहे. पृथ्वीच्या संबंधातील कोणतीही गोष्ट स्वतःच स्वतःची काळजी घेऊ शकत नाही किंवा देखभाल करू शकत नाही. कोणता तरी सर्व समर्थ हात तिला सांभाळतो

हे स्पष्ट आहे. मनुष्य स्वतःच स्वतःची काळजी घेऊ शकत नाही. जी हवा तो श्वासोच्छ्वासाने आत घेतो, जे पाणी तो पितो, किंवा ज्या सूर्यप्रकाशाची त्याला गरज आहे ते काहीच तो तयार करू शकत नाही. या गोष्टी सुरळीत चालण्यासाठी तो पूर्णपणे पृथ्वीवर अवलंबून आहे.

देवाच्या वचनाच्या प्रकटीकरणाची ही साक्ष आहे की परमेश्वरच सृष्टीला चालवतो. आपण निर्माण केलेले जग सुरळीत चालावे म्हणून आकाश व पृथ्वी यांच्या निर्मितीच्या वेळी त्यानेच गतीचे नैसर्गिक नियम लावून दिले.

मग देव बोलला, दिवस व रात्र ही भिन्न करण्यासाठी आकाश मंडळात ज्योती होवोत, त्या चिन्हे, ऋतू, दिवस व वर्षे दाखविणाऱ्या होवोत (उत्पत्ती १:१४).

देव बोलला, पाहा अवघ्या भूतकालावरील बीज देणारी हरएक वनस्पती व सबीज फळ देणारा प्रत्येक वृक्ष मी तुम्हांस देतो. ही तुमचे अन्न होतील, त्याचप्रमाणे पृथ्वीवरील सर्व पशू, आकाशातील सर्व पक्षी व पृथ्वीवर संचार करणारे सर्व जीवधारी यांस अवघी हिरवळ खाण्यासाठी देतो आणि तसे झाले (उत्पत्ती १:२९,३०).

नैसर्गिक नियमांचे पालन करण्याव्यतिरीक्त तो जग आणि त्याच्याशी संबंधित सर्व शक्तींना आपल्या ईश्वरीय शक्तीसोबत जोडून ठेवतो.

तूच एक परमेश्वर आहेस; आकाश व अत्युच्च आकाश व त्यातील सर्व नक्षत्रगण, पृथ्वी व तिच्यावर वसणारे सर्व, जलाशय त्यात असलेले सर्व काही यांचा तू उत्पन्नकर्ता व पालनकर्ता आहेस; स्वर्गातील सेना तुला नमन करते (नहेम्या १:६).

मनुष्य व प्राणिमात्रांचा तो विशेषकरून सांभाळ करतो. “...हे परमेश्वरा तू मनुष्य व पशू यांचा प्रतिपाळ करितोस” (स्तोत्र.३६:६). पृथ्वीवरील सर्व जीवधारी गोष्टींना अन्न देतो. “तो पशूंना व कावळ्यांच्या कावकाव करणाऱ्या पिलांना त्यांचे अन्न देतो” (स्तोत्र.१४७:९). “आकाशातील पाखरांकडे निरखून पाहा; ती पेरणी करत नाहीत, कापणी करत नाहीत की कोठारात साठवत नाहीत; तरी तुमचा स्वर्गीय पिता त्यांना खाण्यास देतो; तुम्ही त्यांच्यापेक्षा श्रेष्ठ आहात की नाही?” (मत्तय.६:२६). “दोन चिमण्या दमडीला विकतात की नाही? तथापि तुमच्या पित्याच्या आज्ञेवाचून त्यांतून एकही भूमीवर पडणार नाही” (मत्तय.१०:२९). जगातील राष्ट्रांवर त्याचा अधिकार

आहे : “तो राष्ट्रांची समृद्धी करून मग त्यांचा विध्वंस करतो; तो राष्ट्रांचा विस्तार करून मग त्यांचा संकोच करतो” (ईयोब १२:२३). तो नीतिमानांचे रक्षण करून त्यांना आशीर्वाद देतो : “पातकी तर पूर्णपणे नष्ट होतील; दुर्जनांचा वंश छोटला जाईल; परंतु नीतिमानांचे तारण परमेश्वरापासून होते; संकटसमयी तोच त्यांचा दुर्ग आहे” (स्तोत्र.३७:३८,३९). “तुमच्या डोक्यावरील सर्व केसदेखील मोजलेले आहेत” (मत्तय.१०:३०). जे त्याच्याजवळ येतात व त्याच्या आज्ञा पाळतात त्यांना तो सार्वकालिक जीवन देतो. “माझी मेंढरे माझी वाणी ऐकतात; मी त्यांना ओळखतो व ती माझ्यामागे येतात; मी त्यांना सार्वकालिक जीवन देतो; त्यांचा कधीही नाश होणार नाही आणि त्यांना माझ्या हातातून कोणी हिसकून घेणार नाही” (योहान.१०:२७,२८).

जगातील बहुसंख्य शहरांमध्ये लोकासाठी कोणती ना कोणती तरी दळणवळणाची सोय आहे. या योजनेसाठी लागणाऱ्या वाहनांची देखभाल करणे आवश्यक असते. त्यांचे तेल बदलणे, त्यांची डागडुजी करणे, आणि खराब झालेले भाग बदलून चालू स्थितीत ठेवले नाही, तर लवकरच ती वाहने भंगारात काढावी लागतील. सर्व यंत्रांची देखभाल करणे आवश्यक आहे. पृथ्वीवर आम्ही असे कोणतेही यंत्र पाहिले नाही, ज्याला डागडुजीची गरज नाही. पृथ्वीसुद्धा एका मोठ्या यंत्रासारखीच आहे. तिच्याकडे लक्ष देणे व तिला आवश्यक गोष्टींचा पुरवठा करणे जरूरीचे आहे आणि पवित्र शास्त्र सांगते की, “स्वर्गीय परमेश्वर तिला तिच्या स्थानावर सांभाळून ठेवतो” (इब्री.१:३).

आपण परमेश्वराचे उपकार मानले पाहिजे, कारण तो आपली काळजी घेतो आणि आपल्या सर्व आवश्यक गरजांची पूर्तता करतो. देवाचा पुरवठा चांगल्या माणसासाठी आहे असा संशय कोणीही बाळगू नये (प्रे.कृ.१४:१७). तो वाईटांवर व चांगल्यांवर आपला सूर्य उगवतो (मत्तय.५:४५). जे लोक सात्त्विकतेने चालतात, त्यांना उत्तम ते दिल्यावाचून तो राहणार नाही, हा त्याची सेवा करणाऱ्या सर्वांचा अनुभव आहे (स्तोत्र.८४:११; रोम.८:२८).

आमचा सोडविणारा

परमेश्वर आमचा सोडविणारा, आमचा तारक आहे. तो आमच्यावर प्रेम करतो आणि आम्हांला पापांपासून वाचवतो. अनंत कालासाठी आमची एकमात्र आशा तोच आहे.

आमच्यावरील त्याची प्रीती स्पष्ट करणे कठीण आहे. आम्हांला ठाऊक असणाऱ्या कोणत्याही मानवी प्रीतीपेक्षा ती महान आहे. जरी सर्व लोकांनी पाप केले आणि

स्वतःला स्वतःच्या इच्छेने त्याच्यापासून दूर केले, तरीसुद्धा तो त्यांना वाचवू पाहतो. त्याने आमच्या उद्धारसाठी शेवटचे बलिदान देण्यासाठी ख्रिस्ताला या जगात पाठवून त्याच्याद्वारे उद्धार पावण्याचा प्रस्ताव आमच्यासमोर ठेवला.

परमेश्वर पूर्णपणे नीतिमान असल्यामुळे पापाकडे दुर्लक्ष करू शकत नाही. सार्वकालिक मृत्यूचा अनुभव घेतल्याशिवाय आपण आपल्या पापांचा दंड भरू शकत नाही. आमच्या पापांची शिक्षा भोगण्यासाठी देवाने येशूला वधस्तंभावर पाठवले. जो कोणी त्याचा तारणाचा संदेश स्वीकारून व त्याचे पालन करून त्याच्याकडे येतो, त्याला येशूच्या मरणाचे फायदे मिळतील. या प्रकारे पवित्र शास्त्र परमेश्वराला आमच्या उद्धारकर्त्याच्या रूपात दाखवते (तीत.१:३). त्याचप्रमाणे येशूला पण आमचा उद्धारकर्ता दाखवते (तीत.२:१३). जगाचा पाया घालण्यापूर्वी देवाने आमच्या तारणाची योजना तयार केली होती (१ पेत्र.१:२०). सर्व लोकांनी त्याचा संदेश ऐकावा, पश्चात्ताप करावा (त्यांची मने आणि जीवने बदलणे) आणि त्याने देऊ केलेले तारण स्वीकारावे म्हणून तो आता मोठ्या प्रेमाने वाट पाहत आहे (२ पेत्र.३:९).

ज्येचे वडील शिवीगाळ करणारे, मुलाला त्रास देणारे आहेत, अशा मुलाचे चित्र डोळ्यांसमोर आणा. त्याचे वडील केवळ त्याला रागावण्यासाठी त्याच्याबरोबर बोलतात. जेव्हा केव्हा तो मुलगा काही वाईट करतो, तेव्हा त्याचे वडील त्याला मारझोड करतात. अशा प्रकारे कित्येक वर्षे आपल्या बापाबरोबर राहिल्यावर तो आपल्या वडिलांना प्रेमळ वडील नव्हे, तर कठोर न्यायाधीश समजतो. तो आपल्या वडिलांना खूपच घाबरतो, परंतु त्याच्यावर प्रीती करित नाही, त्यांच्यासोबत राहण्यामध्ये त्याला कोणताही आनंद होत नाही. जेव्हा कधीही त्या मुलाच्या कानामध्ये बाप असा शब्द ऐकायला येतो, तेव्हा त्याला वाटते की आपल्याला एक गालावर थापड पडली किंवा मारझोड झाली. अशा अभागी मुलाला बाप या सुंदर शब्दाला समजण्यासाठी फारच कठीण होईल.

परमेश्वर या शब्दाबद्दल काही लोकांची अशीच भावना आहे. त्यांना जीवनभर असे शिकविले आहे की, परमेश्वराला एका न्यायाधीशाच्या रूपात बघावे, जो अशाच प्रतीक्षेत राहतो की केव्हा ते चूक करतील आणि तो त्यांना तो नरकात फेकून देऊन शिक्षा करील. परंतु येशूने शिकवले की, आम्ही परमेश्वराला आपल्या पित्याप्रमाणे बघावे. त्याने म्हटलेली प्रार्थना करते वेळेस “बापा” म्हणून उच्चारले पाहिजे (मत्तय. ६:९). त्याने म्हटले, “देवाने जगावर एवढी प्रीती केली की, त्याने आपला एकुलता एक पुत्र दिला. यासाठी की जो कोणी त्याजवर विश्वास ठेवतो त्याचा नाश होऊ नये

तर त्याला सार्वकालिक जीवन प्राप्त व्हावे” (योहान.३:१६). जितकी प्रीती त्याने आमच्यावर केली त्यापेक्षा मोठ्या प्रीतीची अपेक्षा करू शकत नाही. तो आमच्या सोबतीची इच्छा ठेवतो आणि जर आपण त्याच्या आज्ञा पाळतो तर तो आमच्यामध्ये वस्ती करतो (योहान १४:२३). जर आम्ही त्याच्यापासून दूर जातो व पश्चाताप करून त्याच्याकडे वापस येतो तेव्हा तो प्रेमळपणाने पाप क्षमा देवून आमचा स्विकार करतो. (लूक १५:१९-३२).

परमेश्वराने आमच्यासाठी इतके काही केले की, कोणताही मनुष्य हे करण्यासाठी पात्र नाही. आम्ही त्याच्या या महान प्रीतीचे उत्तर कसे दिले पाहिजे? आम्ही पण त्याच्यावर प्रीती केली पाहिजे. आपल्या प्रीतीला स्पष्ट करण्यासाठी त्याच्या वचनांना मान देणे व तोच एकमात्र परमेश्वर समजून त्याची भक्ती केली पाहिजे. त्याच्या समक्ष आम्ही भय व आदराने चालले पाहिजे.

आमचा न्यायाधीश

परमेश्वर प्रीतीमय, कृपाळू पिता तर आहेच, तो आमचा न्यायाधीश पण असेल. काळाच्या शेवटी आम्हांला त्यालाच हिशेब द्यायचा आहे.

ज्याने आम्हांला निर्माण केले त्याला आपण प्रत्येकाने हिशेब दिला पाहिजे असा विश्वास बाळगणे उचित आहे, आणि बुद्धी किंवा तर्कशक्ती जे सांगते ते सत्य आहे असे पवित्र शास्त्र जाहीर करते (प्रकटी.२०:१२). परमेश्वर आमचा न्यायनिवाडा कसा करेल? त्याचा न्याय व्यक्तिगत असेल, त्यामध्ये प्रत्येक जण स्वतःचा हिशेब देवाला देईल (रोम.१४:१२). त्याचा न्याय नेमका असेल, प्रत्येक व्यक्ती जे काही बोलली असेल (मत्तय.१२:३६,३७), आणि त्याने किंवा तिने जे काही केले असेल (२ करिंथ.५:१०), त्यासाठी त्याला किंवा तिला जबाबदार धरले जाईल. त्याचा न्यायनिवाडा विश्वव्यापी असेल, त्याच्यापुढे सर्व राष्ट्रे जमविली जातील (मत्तय. २५:३२).

परमेश्वर आमचा न्यायनिवाडा येशू ख्रिस्ताच्या द्वारे करेल. नीतिमत्त्व हे त्याचा मापदंड असेल (प्रे. कृ.१७:३०,३१), त्याचा न्याय अंतिम आणि सार्वकालिक असेल (मत्तय.२५:४६). त्याने निर्णय दिल्यानंतर फेरविचाराचे अपील केले जाणार नाही.

एका तरुणाची गोष्ट सांगितली जाते, जो दोन वाहनांच्या टक्करीमध्ये बेशुद्ध झाला होता. ही दुर्घटना पाहणाऱ्याने वाहनांना आग लागून त्यांचा स्फोट होण्यापूर्वी त्याला

खेचून बाहेर काढले होते. नाही तर तो तरुण जळून मरण पावला असता.

शुद्धीवर आल्यानंतर या तरुणाने डोळे उघडले व ज्या व्यक्तीने त्याला वाचविले होते त्याच्या चेहऱ्याकडे पाहिले. तो त्या चेहऱ्याला कधीही विसरला नाही. तरुणाला झालेल्या दुखापती बऱ्या झाल्या व बरेच वर्षे लोटली. जेव्हा तो म्हातारा झाला तेव्हा तो एका कठीण संकटात सापडला. त्याने नियमांचे उल्लंघन केले व या अपराधामुळे तो पकडला गेला. जेव्हा न्यायासाठी त्याला न्यायाधीशासमोर आणण्यात आले तेव्हा तो आश्चर्यचकित झाला. कारण त्याने ओळखले की न्यायाधीश तो व्यक्ती होता ज्याने त्याला काही वर्षांपूर्वी वाचवले होते. मागचापुढचा विचार न करता तो ओरडला, “आदरणीय महाशय, तुम्ही मला ओळखले का ? काही वर्षांपूर्वी वाहनांच्या टकरीमध्ये (दुर्घटनेमध्ये) तुम्ही मला वाचवले होते.” न्यायाधीश आश्चर्यचकित होऊन म्हणाले, “होय, मला आठवते. ज्या व्यक्तीस मी वाचवले होते त्याचे भवितव्य चांगले असावे अशी माझी इच्छा आहे. पण आता तू ही गोष्ट लक्षात ठेवली पाहिजेस की बऱ्याच वर्षांपूर्वी मी तुला वाचवले तेव्हा मी तुझा जीव ‘वाचवणारा’ होतो, पण आता मी तुझा ‘न्यायाधीश’ आहे.”

पवित्र शास्त्रात परमेश्वराला आमचा तारणारा, तसेच आमचा न्यायनिवाडा करणारा म्हटले आहे. त्याने आम्हांला पापापासून मुक्त करण्यासाठी आपल्या पुत्राला पाठवले. आम्हांला वाचवण्यासाठी त्याने सर्वांत मोठे बलिदान आमच्यासाठी केले. जर आम्ही त्याची वाणी ऐकत नाही व त्याला नाकारतो, तर काय होईल ? तेव्हा तो आम्हांस दोषी ठरवील, कारण तो आमचा सार्वकालिक न्यायाधीश आहे.

जीवनात आमच्यावर एक मोठी जबाबदारी आहे, परमेश्वर कोण आहे हे समजून घेऊन आपण त्याच्या इच्छेचे आज्ञापालन करून त्याला नमन केले पाहिजे. त्याला सत्य व जिवंत परमेश्वर मानून आम्ही त्याची भक्ती केली पाहिजे. या प्रकारचा प्रतिसाद देण्यासाठी त्याचे वचन उघडून व काळजीपूर्वक अभ्यास करण्याची गरज आहे. तो आमचा सार्वकालिक न्यायाधीश नव्हे, तर आमचा प्रेमळ उद्धारक होऊ इच्छितो.

सारांश

परमेश्वराविषयीच्या या वास्तविकतांच्या पार्श्वभूमीवर, त्याच्याविषयी आपण कसलेही मत न बनवता राहू शकत नाही. त्याच्याविषयी निर्णय घ्यावाच लागेल. तो खरा व प्रेमळ देव आहे हे स्वीकारून विश्वासाने व आज्ञापालनाने त्याची सेवा करणे

हाच एक उचित निर्णय आहे.

एका शिक्षिकेने एकदा आपल्या वर्गात सांगितले की, “स्वीडनचे कार्ल शिले आणि इंग्लंडचे जोसेफ प्रिस्टले या दोन शास्त्रज्ञांनी १७७५ च्या सुमारास ऑक्सिजन वायूचा शोध लावला.” त्यावर एका लहान मुलीने ताबडतोब हात वर करून विचारले, “त्यांनी ऑक्सिजनचा शोध लावण्यापूर्वी आपण काय किंवा कसा श्वास घेत होतो?” अर्थातच शिक्षिकेला समजावून सांगावे लागले की, ऑक्सिजन वायू वातावरणात सुरुवातीपासूनच आहे, पण या शास्त्रज्ञांनी त्याचा शोध लावण्यापूर्वी त्याचे अस्तित्व किंवा त्याचे नाव आपल्याला माहीत नव्हते.

आपली सृष्टी दोन प्रकारच्या वास्तविकतांवर अवलंबून आहे : ज्यांना आपण आपल्या डोळ्यांनी पाहू शकतो आणि आपल्या हातांनी स्पर्श करू शकतो असा वास्तविकता आणि ज्यांना आपण पाहू किंवा स्पर्श करू शकत नाही अशी सत्ये. पहिल्या गटातील वास्तविकता अगदी स्पष्ट आहेत, कारण आपण नेहमी खऱ्या गोष्टींसोबत काम करत असतो आणि हाताळत असतो. दुसऱ्या गटातील वास्तविकता इतक्या सुस्पष्ट नाहीत. आपल्याला त्यांची कमी जाणीव असते. त्या आहेत हे आपल्याला माहीत असते, पण बऱ्याचदा त्या आपल्या सुप्त विचारांतच असतात. वातावरणातील हवेत एकपंचमांश भाग ऑक्सिजन असतो, आणि श्वासोच्छ्वासाद्वारे ऑक्सिजन घेतल्याशिवाय आण जगू शकत नाही हे आपल्याला माहीत असते, तरी पण त्याविषयी विचार करत नाही - आपण सहजगत्या तो श्वासाद्वारे आत घेतो. पण हवा, जी न दिसणारी वास्तविकता आहे, तिच्यापेक्षा जिला आपण हातात घेऊ शकतो, लिहू शकतो अशा पेन्सिलीची - दृश्ये वास्तविकतेची - आपल्याला जास्त जाणीव होत असते.

मुद्दा असा आहे : काही वास्तविकता आपल्याला दिसत नाहीत म्हणजे त्या वास्तविक किंवा खऱ्या नाहीत असा याचा अर्थ होत नाही. आपण त्या पाहू शकत नाही, किंवा त्यांना स्पर्श करू शकत नाही, तरी आपण ज्या वस्तू पाहू शकतो, तितक्याच त्याही वास्तविक असतात.

जिला आपण पाहू शकत नाही अशी सर्वांत मोठी वास्तविकता म्हणजे देव. आपल्या शारीरिक हातांनी आपण याला स्पर्श करू शकत नाही, परीक्षानळीत (टेस्ट ट्यूब) घालून त्याचे परीक्षण करू शकत नाही, किंवा आपल्या शारीरिक डोळ्यांनी त्याला पाहू शकत नाही; तरीदेखील तो सर्वोच्च वास्तविकता आहे. तो प्रत्येक वास्तविकतेचा आधार आहे, मग ती वास्तविकता अदृश्य किंवा दृश्य असो.

एक मिशनरी काही लोकांना सत्य परमेश्वराबद्दल सांगत होता, त्याने परमेश्वराचे सामर्थ्य, त्याची प्रीती व त्याच्या बुद्धीचे (ज्ञानाचे) वर्णन केले. एक वयस्कर माणूस त्याचे बोलणे मोठ्या उत्सुकतेने ऐकत होता. थोड्या वेळाने या वृद्ध गृहस्थाने उभे राहून मोठ्याने म्हटले, “हा देव अस्तित्वात आहे हे मला माहीत होते, पण त्याचे नाव आतापर्यंत माहीत नव्हते.”

परमेश्वर आमचा निर्माणकर्ता, पुरवठा करणारा, उद्धारक व न्यायाधीश आहे. जो कोणी परमेश्वराच्या अस्तित्वाचा नाकार करतो किंवा त्याचे आज्ञापालन करण्यात व त्याची सेवा करण्यात असफल ठरतो, त्याच्या आयुष्यातील सर्वांत मोठी चूक आहे. त्या व्यक्तीने मानव आणि विश्वाच्या अस्तित्वामागील महान सत्य नाकारून आपल्या निर्माणकर्त्याला नाकारले आहे. तुम्ही ही चूक करू नका! खरा व जिवंत देव म्हणून त्याची आराधना करा, नम्र आज्ञापालनाने त्याला वंदन करा.

परमेश्वर तुमच्यावर प्रेम करतो आणि तुम्हांला त्याच्या कुटुंबात येण्याचे आमंत्रण देतो. या जीवनात तुम्ही रोज त्याच्या सहभागितेत चालावे अशी त्याची इच्छा आहे. स्वर्ग म्हटले जाणाऱ्या त्या सार्वकालिक नगरीत तुम्ही त्याच्याबरोबर सर्वकाळ राहावे असे त्याला वाटते.

अभ्यासासाठी प्रश्न

(उत्तरे पृष्ठ 229 वर आहेत)

१. “परमेश्वर” हा शब्द खऱ्या अर्थाने केवळ एकासाठीच आहे. का?
२. ज्यांच्यामध्ये देवत्व किंवा त्रैकत्व सुचवले आहे, अशा करारातील वचनांची यादी करा.
३. देव एकच असून तीन आहेत (त्रैकत्व) याला येशूचा बाप्तिस्मा, मनुष्याच्या तारणाचे कार्य, प्रार्थना, महान आज्ञेत सांगितलेला बाप्तिस्मा हे कसा पाठिंबा देतात?
४. मनुष्यासाठी देवाजवळ जाण्यासाठी उपलब्ध असलेला एकच मार्ग कोणता?
५. देवदूत, संत किंवा जिवंत अथवा मृत अशा कोणत्याही लोकांद्वारे देवाजवळ जाता येत नाही, अशी कोणती वचने सांगतात?
६. प्रभू येशू “मनुष्याचा पुत्र” आणि “परमेश्वराचा पुत्र” असा दोन्हीही कसा असू शकतो?
७. त्रैक्यातील व्यक्तींविषयी आपल्याला जरी फारशी माहिती नसली, तर

त्यांच्याविषयी आपण बरेच काही माहीत करून घेऊ शकतो. पवित्र शास्त्रात सांगितलेल्या काही बाबी कोणत्या?

८. देवाने सर्व गोष्टी निर्माण केल्या या सत्यतेच्या अनुषंगाने इतर कोणती सत्ये समजतात?
९. परमेश्वर त्याच्या सृष्टीत काम करीत आहे याविषयी कोणता पुरावा आमच्याजवळ आहे?
१०. परमेश्वर आमचा न्यायनिवाडा कसा करील?

शब्दार्थ

प्रेषित - आपले विशेष संदेशवाहक म्हणून येशूने निवडलेली बारा माणसे (मत्तय. १०:२-४). यहूदाच्या मृत्यूनंतर प्रेषित बनण्यासाठी मत्थियाचे नाव घेण्यात आले (प्रे. कृ.१:२३,२६). नंतर पौलाला त्यामध्ये सामील करण्यात आले (प्रे. कृ.९:१५,१६; १ तीमथ्य.२:७). येशूने शिकवले की, त्याच्या प्रेषितांनी आत्म्याच्या प्रेरणेने दिलेले शिक्षण आणि संदेश यांचे पालन केले पाहिजे (मत्तय.१६:१९).

बाप्तिस्मा - “पाण्यात बुडवणे” या अर्थाच्या ग्रीक शब्दापासून हा शब्द तयार झाला आहे. पापांच्या क्षमेसाठी परमेश्वराने बाप्तिस्मा ठरवून दिला (मत्तय.२८:१९,२०; रोम.६:१-४; प्रे. कृ.२:३८; ८:३६).

ख्रिस्ती - ज्याने ख्रिस्ताच्या सुवार्तेचे पालन केले आहे तो.

कबुली - येशू ख्रिस्त हा देवाचा पुत्र आहे असा एखाद्याचा विश्वास दाखवणारे आणि त्याने किंवा तिने येशू ख्रिस्ताला आपला प्रभू व तारणारा म्हणून स्वीकारला हे दाखवणारे विधान (पाहा प्रे. कृ.८:३७; रोम.१०:१०; १ तीमथ्य.६:१२).

शिष्य - शिक्षण घेणारा किंवा अनुयायी. प्रे. कृ.११:२६ मध्ये येशूच्या शिष्यांना सर्वप्रथम ख्रिस्ती हे नाव मिळाले.

शुभवर्तमाने - येशूचे जीवन, मरण आणि पुनरुत्थान यांविषयी सांगणारी नवीन करारातील पहिली चार पुस्तके (मत्तय, मार्क, लूक, योहान).

महान आज्ञा - ‘तुम्ही जाऊन संपूर्ण सृष्टीला स्वार्तेची घोषणा करा’, अशी येशूने त्याच्या शिष्यांना दिलेली आज्ञा (मत्तय.२८:१८-२०; मार्क.१६:१४,१६).

मध्यस्थी करणारा - समस्या सोडवण्यासाठी जो “मध्ये येतो” तो. देवाचा पुत्र येशू हा देव आणि मनुष्य यांच्यामध्ये मध्यस्थ आहे. तो पापाची समस्या सोडवतो.

पुरवठा - देवाकडून घेतली जाणारी मनुष्याची काळजी आणि केला जाणारा पुरवठा. रोम.८:२८ मध्ये सांगितल्याप्रमाणे ही पवित्र शास्त्राची शिकवण आहे.

सोडविणारा - पुन्हा खरेदी करणारा. लोकांचे नाश पावणारे आत्मे येशूने आपल्या मृत्यूद्वारे पुन्हा खरेदी केले, किंवा त्यांची किंमत (दंड) भरली.

सुटका - परमेश्वरापासून दूर राहिल्यावर “पुन्हा खरेदी केले गेलेले.” विश्वासणाऱ्यांना नेहमी “सोडवले गेलेले, उद्धार पावलेले” असे म्हटले जाते.

पश्चात्ताप - व्यक्तीची विचारशैली आणि त्यायोगे त्याची जीवनशैली बदलण्याची कृती.

संत किंवा पवित्र लोक - नव्या करारातील ख्रिस्ती व्यक्ती.

उद्धार, तारण - पापापासून सुटका. केवळ येशू ख्रिस्ताद्वारेच तारण मिळू शकते.

तारक, उद्धारकर्ता - दुसऱ्याला मरणाच्या धोक्यापासून वाचवणारा. आमचा तारक येशू आम्हांला पाप आणि सार्वकालिक मरणापासून वाचवतो.